Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
T. ĆAPETA
fremsat den 21. marts 2024[1]

Sag C-494/22 P

Europa-Kommissionen
mod

Den Tjekkiske Republik

»Appel – Den Europæiske Unions egne indtægter – told – medlemsstaternes forpligtelser – indbetaling til EU-Kommissionen af beløb svarende til egne indtægter, som ikke er blevet inddrevet – undersøgelse vedrørende omgåelse af antidumpingtold af lommetændere med oprindelse i Laos – inspektionsrapport fra Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) – søgsmål støttet på ugrundet berigelse – artikel 268 TEUF og 340 TEUF«

I. Indledning

1. Det hedder sig, at tredje gang er lykkens gang.

2. Med denne sag har Den Tjekkiske Republik for tredje gang ønsket at forelægge en tvist med EU-Kommissionen for Unionens retsinstanser vedrørende forpligtelsen til at indbetale egne indtægter. Den er opstået efter medlemsstatens forsøg på først at anlægge et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF (til prøvelse af Kommissionens indkaldelse af indbetalinger)[2] og derefter et søgsmål i henhold til artikel 265 TEUF (med den begrundelse, at Kommissionen havde undladt at anlægge en traktatbrudssag mod medlemsstaten)[3].

3. Domstolen fandt således i den skelsættende dom i Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen[4], at det, når en medlemsstat er uenig med Kommissionen om medlemsstatens forpligtelser vedrørende egne indtægter, ikke er muligt at anlægge et annullationssøgsmål, og at Kommissionen ikke er forpligtet til at anlægge en traktatbrudssag. Medlemsstaten har dog mulighed for at fremsætte et erstatningskrav begrundet i ugrundet berigelse for Unionen og i givet fald at anlægge et søgsmål for Retten herom.

[1] – Originalsprog: engelsk.

[2] – Jf. kendelse af 28.6.2018, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen (T-147/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:395), hvori Retten frifandt Kommissionen. Kendelsen blev stadfæstet efter appel i dom af 9.7.2020, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen (C-575/18 P, EU:C:2020:530).

[3] – Jf. kendelse af 30.9.2020, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen (T-13/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:455), hvorved Den Tjekkiske Republik hævede sagen.

[4] – Jf. dom af 9.7.2020 (C-575/18 P, EU:C:2020:530, præmis 52-84).

4. I praksis skal en medlemsstat således stille det omtvistede beløb i henhold til Unionens egne indtægter til rådighed på den konto, der er oprettet i Kommissionens navn, hvis medlemsstaten vil undgå at betale sædvanlig rente, såfremt medlemsstaten taber sagen. Herefter må medlemsstaten, når denne anlægger et erstatningssøgsmål begrundet i ugrundet berigelse for Unionen, føre bevis for, at Kommissionen begik en fejl.

5. Den Tjekkiske Republik gjorde netop det. Da denne del af sagsforløbet således er overstået, er det materielle spørgsmål under appelsagen for Domstolen, om medlemsstaten eller Kommissionen anlagde den korrekte fortolkning af EU's budgetregler.

6. Ved Rettens dom af 11. maj 2022, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen (T-151/20, EU:T:2022:281, herefter »den appellerede dom«), gav Retten Den Tjekkiske Republik delvist medhold i søgsmålet støttet på ugrundet berigelse. Retten fandt i det væsentlige, at Den Tjekkiske Republik var fritaget for forpligtelsen til at overdrage visse beløb svarende til indtægter, som det ikke havde været mulige at inddrive, og at Den Tjekkiske Republik havde været berettiget til at afvente fremsendelsen af en inspektionsrapport fra Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) [5], før medlemsstaten traf de nødvendige foranstaltninger med henblik på at bogføre beløbene i de relevante regnskaber.

7. Kommissionen har under appelsagen gjort gældende, at Den Tjekkiske Republik i henhold til EU-retten var forpligtet til at betale samtlige de omtvistede beløb, og at der ikke foreligger en ugrundet berigelse for Unionen.

8. Den foreliggende sag vedrører således væsentlige spørgsmål om principper og praksis for så vidt angår medlemsstaters forpligtelser i medfør af reglerne om Unionens egne indtægter. Der er reelt to væsentlige problemstillinger. Den første vedrører fortolkningen af relevant EU-ret med henblik på at afgøre, om en medlemsstats forsinkede bogføring er til hinder for medlemsstatens fritagelse for forpligtelsen til at stille egne indtægter til rådighed. Den anden vedrører spørgsmålet om, hvorvidt Den Tjekkiske Republik under de foreliggende omstændigheder overskred fristen for fastlæggelse og bogføring af Unionens fordringer, fordi medlemsstaten afventede OLAF's inspektionsrapport.

II. Sagens baggrund

A. Ordningen for Den Europæiske Unions egne indtægter og gældende EU-ret

9. Den Europæiske Union er afhængig af budgetbalance, der hovedsageligt opnås gennem egne indtægter. Unionens egne indtægter er i det væsentlige indtægter, der automatisk tilfalder EU-budgettet uden behov for yderligere beslutninger fra myndighederne i medlemsstaterne [6].

[5] – OLAF er en tjenestegren eller afdeling i Kommissionen. OLAF blev etableret i 1999 med det formål at styrke bekæmpelsen af svig og enhver anden ulovlig aktivitet, der skader EU's finansielle interesser. Jf. navnlig artikel 1 og 2 i Kommissionens afgørelse 1999/352/EF, EKSF, Euratom af 28.4.1999 samt første til fjerde betragtning hertil, hvorved Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) blev oprettet (EFT 1999, L 136, s. 20).

[6] – Europa-Kommissionen, *European Union Public Finance*, 4. udg., Den Europæiske Unions Publikationskontor, Luxembourg, 2008, s. 135.

10. Der findes en række forskellige egne indtægter i Unionen, herunder traditionelle egne indtægter, der først og fremmest består af toldafgifter ved import af produkter fra tredjelande [7]. De traditionelle egne indtægter udgør en direkte indtægtskilde for Unionen, der ikke er afhængig af tilskud fra medlemsstaterne [8]. Disse indtægter er fuldt ud defineret af EU-lovgiver [9], og medlemsstaternes forpligtelser ved opkrævning og overdragelse af disse indtægter er af rent gennemførende art [10].

11. Da Unionen ikke har egen afgiftsopkrævning, skal medlemsstaterne imidlertid opkræve og overdrage told (»stille beløbene til rådighed«) som angivet i EU-lovgivningen ved at deponere disse på en konto, som er oprettet i Kommissionens navn (mens en vis procentdel kan beholdes til dækning af opkrævningsomkostninger).

12. Traditionelle egne indtægter er dermed kort sagt Unionens penge, men Unionen må forlade sig på medlemsstaterne med henblik på inddrivelse heraf.

13. Ordningen for Den Europæiske Unions egne indtægter er således reguleret gennem specifikke EU-retlige forskrifter [11], der er kernen i den foreliggende sag. Under denne ordning har medlemsstaterne ingen skønsbeføjelse, og de skal stille egne indtægter til rådighed i overensstemmelse med den EU-retlige regulering af egne indtægter (herunder tidsfristerne) [12].

14. I denne sag er afgørelse 2000/597 [13] og 2007/436 [14] samt forordning nr. 1150/2000 relevante [15].

7 – Unionens egne indtægter stammer i øvrigt fra merværdiafgift (herefter »moms«), bruttonationalindkomst (herefter »BNI«) og afgift på plastemballageaffald, der ikke genanvendes (indført i 2021).

8 – Traditionelle egne indtægter udgjorde ca. 16% af egne indtægter i 2022, svarende til 23,5 mia. EUR. Jf. Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet og Revisionsretten, Konsolideret årsregnskab for Den Europæiske Union for regnskabsåret 2022, COM(2023) 391 final af 28.6.2023, punkt 5.1, s. 25, og punkt 3.6.1, s. 149.

9 – Senere Rådets direktiv 70/156/EØF af 6.2.1970 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil (EFT specialudgave: serie I bind 1970(I) s. 82-94).

10 – Jf. generaladvokat Geelhoeds forslag til afgørelse Kommissionen mod Danmark (C-392/02, EU:C:2005:142, punkt 11). Jf. tillige generaladvokat Ruiz-Jarabo Colomers forslag til afgørelse Kommissionen mod Finland (C-284/05, C-294/05, C-372/05, C-387/05, C-409/05, C-461/05 og C-239/06, EU:C:2009:67, punkt 72 og fodnote 39), hvoraf det fremgår, at toldindtægter er samlet »under den illustrative betegnelse »traditionelle« egne indtægter eller med andre ord indtægter, der »efter deres art« er egne indtægter, idet de udelukkende bygger på Fællesskabets politiker og ikke på medlemsstaternes frie vilje«.

11 – Rådet har i årenes løb truffet afgørelser, der fastlægger ordningen for egne indtægter, der på grundlag af den nugældende artikel 311, stk. 3, TEUF, skal godkendes af medlemsstaterne i henhold til deres respektive forfatningsmæssige bestemmelser. Disse beslutninger gennemføres gennem forordninger, som Rådet vedtager med Europa-Parlamentets accept i henhold til artikel 311, stk. 4, TEUF eller efter høring af Parlamentet eller Den Europæiske Revisionsret i medfør af artikel 322, stk. 2, TEUF.

12 – I dom af 9.7.2020, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen (C-575/18 P, EU:C:2020:530, præmis 62), og af 8.3.2022, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (Bekæmpelse af svig i form af for lav værdiansættelse) (C-213/19, EU:C:2022:167, præmis 345), fremhævede Domstolen, at forvaltningen af ordningen for Unionens egne indtægter ligger hos medlemsstaterne, og at forpligtelser til opkrævning, fastlæggelse og kreditering på kontoen for disse egne indtægter påhviler medlemsstaterne direkte i medfør af de EU-retlige bestemmelser om egne indtægter.

13 – Rådets afgørelse 2000/597/EF, Euratom af 29.9.2000 om ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter (EFT 2000, L 253, s. 42).

14 – Rådets afgørelse 2007/436/EF, Euratom af 7.6.2007 om ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter (EUT 2007, L 163, s. 17).

15 – Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1150/2000 af 22.5.2000 om gennemførelse af [afgørelse 2007/436] om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter (EFT 2000, L 130, s. 1) som ændret på daværende tidspunkt ved Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2028/2004 af 16.11.2004 (EUT 2004, L 352, s. 1) og ved Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 105/2009 af 26.1.2009 (EUT 2009, L 36, s. 1). Forordning nr. 1150/2000 blev senere ophævet ved Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 609/2014 af 26.5.2014 om metoderne og proceduren for overdragelse af de traditionelle egne indtægter og egne indtægter fra moms og BNI og om foranstaltningerne for at opfylde likviditetskrav (EUT 2014, L 168, s. 39), senest ændret ved Rådets forordning (EU, Euratom) 2022/615 af 5.4.2022 med henblik på at øge forudsigeligheden for medlemsstaterne og præcisere procedurerne for tvistbilæggelse ved overdragelsen af traditionelle egne indtægter og egne indtægter fra moms og BNI (EUT 2022, L 115, s. 51).

15. Forordning nr. 1150/2000 regulerer medlemsstaternes forpligtelse til at overdrage egne indtægter til Kommissionen. Dette sker i tre trin. En medlemsstat skal for det første *fastsætte Unionens fordringer* i overensstemmelse med forordningens artikel 2. For det andet skal medlemsstaten i henhold til forordningens artikel 6 *opføre fordringerne* i det særskilte regnskab. Medlemsstaten skal for det tredje i overensstemmelse med forordningens artikel 9 og 10 *overdrage de konstaterede fordringer til Kommissionen* ved at foretage kreditering til Kommissionens konto af det beløb, der svarer til fordringerne.

16. Med artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000 skabes en tilknytning til EU's toldlovgivning for så vidt angår fastlæggelsen af fordringer. Ifølge bestemmelsen opstår der en fordring for Unionen på de relevante egne indtægter, »når toldbestemmelsernes betingelser om bogføring af fordringen er opfyldt, og beløbet er meddelt debitor«[16]. Ifølge forordningens artikel 2, stk. 2, anses den omhandlede fastlæggelse »for at have fundet sted på den i toldbestemmelserne fastsatte bogføringsdato«.

17. Medlemsstaterne er med hensyn til bogføring af fordringerne forpligtede i medfør af artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000 til at opføre egne indtægter i særskilte regnskaber[17]. Medlemsstaterne skal i henhold til forordningens artikel 6, stk. 3, inden for den fastsatte tidsfrist[18] opføre traditionelle egne indtægter i et af to regnskaber. Under sædvanlige omstændigheder, dvs. når medlemsstaterne har opkrævet skyldige beløb eller har opnået sikkerhed fra debitor, opfører de fordringerne i det ordinære regnskab, der benævnes »A-regnskabet«. Såfremt debitor imidlertid enten ikke har betalt beløbene, henholdsvis etableret sikkerhed herfor, eller de garanterede beløb er omtvistede og potentielt ændres, opfører medlemsstaterne Unionens fordringer i et særskilt regnskab, der benævnes »B-regnskabet«.

18. Om forpligtelsen til at overdrage egne indtægter til Kommissionen fremgår det af artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000, at hver enkelt medlemsstat i overensstemmelse med artikel 10 fører egne indtægter til kredit for den konto, som med henblik herpå er oprettet i Kommissionens navn. I henhold til forordningens artikel 10, stk. 1, overdrages egne indtægter, efter fradrag af opkrævningsomkostninger, inden for en tidsfrist der fastsættes efter det tidspunkt, hvorpå fordringen blev fastlagt, fra A-regnskabet til Kommissionens konto, mens egne indtægter fra B-regnskabet overdrages inden for en tidsfrist, der fastsættes på grundlag af det tidspunkt, hvor fordringen er indgået. Enhver forsinkelse af overdragelsen af egne indtægter til Kommissionen medfører efter forordningens artikel 11, at den pågældende medlemsstat skal betale en rente.

19. Det fremgår af artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000, at medlemsstaterne »skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for, at de beløb, som svarer til de i henhold til artikel 2 konstaterede fordringer, stilles til Kommissionens rådighed efter de i denne forordning indeholdte regler«.

[16] – Artikel 217, stk. 1, i Rådets forordning nr. 2913/92 af 12.10.1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT 1992, L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«), i den affattelse, der fandt anvendelse på det relevante tidspunkt, foreskrev: »Ethvert importafgifts- eller eksportafgiftsbeløb, der udgør en toldskyld – i det følgende benævnt afgiftsbeløb – skal beregnes af toldmyndighederne, så snart de har de fornødne oplysninger, og indskrives af disse myndigheder i regnskabsregistrene eller på anden måde (bogføring).« Forordningen blev senere ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9.10.2013 om EU-toldkodeksen (EUT 2013, L 269, s. 1,), der indeholder tilsvarende bestemmelser i denne henseende (jf. denne forordnings artikel 101, stk. 1, og artikel 104, stk. 1).

[17] – Følgende er anført i 11. betragtning til forordning nr. 1150/2000: »Der bør foreskrives særskilt bogføring, navnlig af ikke-inddrevne afgifter. Denne bogføring og fremsendelsen af en kvartalsopgørelse herover skal sætte Kommissionen i stand til bedre at følge medlemsstaternes inddrivelse af disse egne indtægter, navnlig hvor der er tale om svig og uregelmæssigheder.«

[18] – [...] »senest den første arbejdsdag efter den nittende dag i den anden måned efter den måned, i hvilken fordringen blev fastlagt«.

20. Efter artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 i den affattelse, der fandt anvendelse på det relevante tidspunkt, fritages medlemsstaterne imidlertid for så vidt angår fordringer, der er opført i B-regnskabet, »for at overdrage Kommissionen beløb svarende til fastlagte fordringer, der viser sig uinddrivelige: a) enten på grund af force majeure b) eller af andre grunde, som ikke kan tilskrives dem«.

21. Ifølge artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 anses fastlagte fordringer »for uinddrivelige senest fem år efter den dato, hvor beløbet er fastlagt i overensstemmelse med artikel 2«, eller efter meddelelse, notifikation eller offentliggørelse af den endelige afgørelse i tilfælde af appel. Sådanne uinddrivelige beløb fjernes endegyldigt fra B-regnskabet [19].

22. Medlemsstaterne skal i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i artikel 17, stk. 3 og 4, i forordning nr. 1150/2000, give Kommissionen meddelelse i tilfælde, hvor de uinddrivelige beløb overstiger 50 000 EUR (ofte benævnt afskrivningsrapporter). Kommissionen fremsætter herefter, som i nærværende sag, bemærkninger med en vurdering af, om medlemsstaten har anvendt artikel 17, stk. 2, korrekt.

B. Begivenhederne, der har ført til retsforhandlingerne for Retten

23. Denne sag er opstået i forbindelse med en tvist mellem Den Tjekkiske Republik og Kommissionen om, hvorvidt medlemsstaten fastlagde beløbet svarende til Unionens egne indtægter efter fristens udløb, idet medlemsstaten afventede oplysninger fra OLAF. Den foreliggende sag er opstået på grundlag af følgende begivenheder.

24. Unionen fastsatte i 2001 antidumpingtold på lommetændere fra Kina [20]. Det førte til forsøg på omgåelse af forpligtelsen til at betale told, og visse importører forsøgte i strid med EU-retten at indføre lommetænderne i Unionen med falske oprindelsesdokumenter fra en række lande i Sydøstasien, herunder Laos.

25. Baide Lighter Industry (LAO) Co., Ltd. er et selskab i Laos, der importerede lommetændere til Den Europæiske Union gennem virksomhedens europæiske selskab, Baide International (Europe) s.r.o., i Prag (Den Tjekkiske Republik). I det følgende omtales selskaberne samlet med betegnelsen »Baide«.

26. De tjekkiske myndigheder havde den 22. marts 2006 udarbejdet en risikoprofil (herefter »risikoprofilen«), hvorefter der forelå en rimelig mistanke om omgåelse af toldlovgivningen vedrørende import af lommetændere og tilhørende interne kontrolforanstaltninger.

27. Den 13. april 2006 informerede de tjekkiske myndigheder skriftligt OLAF om sagerne, hvori der var mistanke om svig i forbindelse med import af lommetændere udøvet af en række selskaber, herunder Baide.

28. Den 28. august 2006 indledte de tjekkiske myndigheder en undersøgelse vedrørende Baide.

[19] – Jf. artikel 17, stk. 2, nr. 5), i forordning nr. 1150/2000.

[20] – Det drejede sig om lommetændere med fyrsten med gas som brændstof, til genopfyldning og ikke til genopfyldning, med oprindelse i Laos. Jf. Rådets forordning (EF) nr. 1824/2001 af 12.9.2001 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af lommetændere med fyrsten, med gas som brændstof, ikke til genopfyldning, med oprindelse i Folkerepublikken Kina og afsendt fra eller med oprindelse i Taiwan og på importen af visse lommetændere med fyrsten, til genopfyldning, med oprindelse i Folkerepublikken Kina og afsendt fra eller med oprindelse i Taiwan (EFT 2001, L 248, s. 1).

29. De tjekkiske myndigheder ajourførte risikoprofilen den 2. november 2006.

30. Den 20. december 2006 indledte OLAF en undersøgelse af importen af lommetændere med oprindelse i Laos fra 2004 til 2006.

31. Den 30. april 2007 vedtog OLAF en meddelelse om gensidig bistand, der blev sendt til medlemsstaterne for at oplyse om mistanken om svig, med anmodning om yderligere oplysninger.

32. Fra den 2. til den 26. november 2007 gennemførte en EU-delegation en tjenesterejse til Laos og Thailand for at undersøge den angivelige omgåelse af lovgivningen om antidumpingtold på lommetændere, der blev importeret fra Laos til Unionen fra 2004 til 2007 (herefter »inspektionen«). EU-delegationen bestod af embedsmænd fra OLAF og toldmyndighederne i Den Tjekkiske Republik, Tyskland og Det Forenede Kongerige, der blev anset for at være de tre medlemsstater, der i videst omfang var berørt af denne import.

33. Under inspektionen blev et dokument med overskriften »agreed joint minutes (godkendt fælles referat)« udfærdiget den 15. november 2007, hvorefter det blev underskrevet af inspektionens deltagere og de laotiske myndigheder (herefter »referatet«)[21]. Referatet, der var vedlagt en række dokumenter som bilag, indeholdt en beskrivelse af baggrunden for inspektionen og dennes konklusioner.

34. I referatet blev navnlig henvist til den forundersøgelse, som blev udført af de laotiske myndigheder forud for inspektionen, hvorved det blev konkluderet, at 96 ud af de 110 forsendelser, der var opført på listen over import til EU, omfattede reeksport af importerede kinesiske tændere, mens de resterende 14 forsendelser bestod af tændere, der stammede fra Laos. I referatet var der tillige omtale af oplysninger og dokumentation, der var indhentet dels fra de laotiske myndigheder, dels i forbindelse med en inspektion af Baides forretningssted i Laos. Det fremgik endvidere, at de laotiske myndigheder efter aftale ville foretage endnu en undersøgelse af en række forsendelser, der var identificeret under inspektionen, og at EU-delegationen skulle kontakte øvrige laotiske myndigheder med henblik på yderligere undersøgelse af tolderklæringer vedrørende samtlige forsendelser.

35. OLAF havde efter afslutningen af inspektionen indvilliget i at fremsende oplysninger til Den Tjekkiske Republik i begyndelsen af 2008 om de beviser, der var indsamlet under inspektionen. OLAF blev dog forsinket med hensyn til formidling af rapporten, hvortil bevismaterialet var vedlagt.

36. Den 6. maj 2008 indstillede Baide sin aktivitet i Den Tjekkiske Republik.

37. OLAF afsluttede den 30. maj 2008 en rapport om inspektionen (herefter »OLAF's inspektionsrapport«). Rapporten, der omfattede en redegørelse for inspektionen, dennes resultater og OLAF's anbefalinger, var vedlagt bevismateriale, som var indsamlet under inspektionen.

38. OLAF's inspektionsrapport indeholdt navnlig en opsummering af de oplysninger, som delegationen var kommet i besiddelse af under inspektionen, og en vurdering, hvorefter de tilgængelige oplysninger fra Laos, sammenholdt med oplysninger fra medlemsstaterne, gjorde det muligt for OLAF at udarbejde et fuldstændigt revisionsspor for 67 forsendelser, der var

[21] – »Agreed joint minutes«, Vientiane, 15.11.2007, »Community Mission of administrative co-operation for the Verification of origin of flint operated lighters exported from Lao P.D.R. to the European Community«, Lao P.D.R., 6.-16.11.2007.

indført i Unionen. Det fremgik af rapportens konklusion, at Baide importerede lommetændere fra Kina til Laos og reeksporterede disse lommetændere gennem Thailand til Unionen, hvorved antidumpingtold blev undgået.

39. OLAF's henstillinger i rapporten omfattede bl.a. følgende: De »ved inspektionen godtgjorte beviser for den kinesiske oprindelse er tilstrækkelige til, at medlemsstaterne bør indlede en administrativ procedure med henblik på at ændre toldansættelsen«.

40. Den Tjekkiske Republik modtog OLAF's inspektionsrapport den 9. juli 2008.

41. Efter anmodning modtog Den Tjekkiske Republik en tjekkisk sprogversion af OLAF's inspektionsrapport den 4. august 2008.

42. De tjekkiske myndigheder afholdt et møde den 11. august 2008 for at fastlægge relevante tiltag. Samme dag udførte de tjekkiske myndigheder en kontrol af Baides forretningssted i Prag, hvorved myndighederne konstaterede, at virksomheden var blevet afregistreret og havde forladt ejendommen den 6. maj 2008.

43. Fra september 2008 traf de tjekkiske myndigheder forgæves foranstaltninger med henblik på at ændre toldansættelsen og foretage inddrivelse af told i 28 sager, hvori Baide havde indført lommetændere i Den Tjekkiske Republik, hvor de blev bragt i fri omsætning fra den 26. september 2005 til den 1. marts 2007.

44. Mellem den 22. september 2008 og den 18. februar 2009 fastlagde Den Tjekkiske Republik den af selskabet Baide skyldige antidumpingtold og bogførte beløb for disse sager svarende til de konstaterede fordringer, der endnu ikke var inddrevet, i B-regnskabet i medfør af artikel 6, stk. 3, litra b), i forordning nr. 1150/2000.

45. Den 10. december 2008 vedtog OLAF en endelig rapport vedrørende kontrolundersøgelsen i forbindelse med import af lommetændere med oprindelse i Laos fra 2004 til 2006 (herefter »den endelige OLAF-rapport«). Rapporten omfattede en opsummering af baggrunden for og resultaterne af inspektionen opsummeret sammen med OLAF's juridiske vurdering og konklusion.

46. Fra november 2013 til november 2014 foretog Den Tjekkiske Republik indberetninger til Kommissionen vedrørende de 28 sager, hvori medlemsstaten fandt, at denne burde fritages for forpligtelsen til at stille beløb til rådighed for Kommissionen i henhold til artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000, idet det ikke var muligt at inddrive beløbene.

47. Efter en vis udveksling af oplysninger fremsendte Kommissionen den 20. januar 2015 en skrivelse til Den Tjekkiske Republik, hvoraf det fremgik, at betingelserne i artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 efter Kommissionens opfattelse ikke var opfyldt i de 28 sager. Kommissionen anmodede medlemsstaten om at kreditere Kommissionens konto et beløb på 53 976 340 tjekkiske koruna (CZK) (ca. 2 112 708 EUR).

48. Den 17. marts 2015 indbetalte Den Tjekkiske Republik, efter at have givet udtryk for betænkeligheder, 75% af beløbet (40 482 255 CZK eller ca. 1 584 531 EUR) til Kommissionens konto efter fradrag af opkrævningsomkostninger) [22].

C. Sagen for Retten og den appellerede dom

49. Den 16. marts 2020 anlagde Den Tjekkiske Republik et søgsmål ved Retten støttet på Den Europæiske Unions ugrundede berigelse med påstand om tilbagebetaling af beløbet.

50. Kongeriget Belgien og Republikken Polen intervenerede til støtte for Den Tjekkiske Republiks påstande.

51. Retten gav i den appellerede dom Den Tjekkiske Republik medhold i søgsmålet for så vidt angår en del af dette beløb.

52. Retten fastslog for det første, at Den Tjekkiske Republik i medfør af artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 kunne fritages for forpligtelsen til at stille de relevante beløb til rådighed for Kommissionen, uanset om medlemsstaten havde overskredet fristerne i henhold til forordningens artikel 6, stk. 3, litra b), for bogføring i B-regnskabet. Det var tillige Rettens opfattelse, at Den Tjekkiske Republik havde foretaget en rettidig bogføring, da tidsfristerne skal beregnes fra den dato, hvor fordringerne faktisk blev fastlagt, og ikke fra den dato, hvor de burde havde været fastlagt (den appellerede doms præmis 85-93).

53. For det andet fandt Retten, at Den Tjekkiske Republik først var i stand til at fastlægge den af selskabet Baide skyldige antidumpingtold, da Den Tjekkiske Republik havde modtaget OLAF's inspektionsrapport, samt at medlemsstaten ikke var forpligtet til at fastlægge denne, da inspektionen blev afsluttet. Det var Rettens opfattelse, at Den Tjekkiske Republik var berettiget til at afvente rapporten og ikke var forpligtet til forinden at anmode om bevismaterialet, der var indsamlet under inspektionen, idet OLAF havde indvilliget i at formidle bevismaterialet i begyndelsen af 2008, men blev forsinket, og idet OLAF havde de bedste forudsætninger for at analysere og vurdere dette bevismateriale (den appellerede doms præmis 94-126).

54. For det tredje konstaterede Retten, at Baides virksomhedsophør i Den Tjekkiske Republik udgjorde en grund, der ikke kunne tilskrives medlemsstaten i henhold til artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000, hvorved medlemsstaten var fritaget for forpligtelsen til at stille de omtvistede beløb til rådighed, da den ikke længere havde mulighed for at beslaglægge aktiver på sit område (den appellerede doms præmis 127-137).

55. For det fjerde fandt Retten imidlertid, at Den Tjekkiske Republik var forpligtet i medfør af EU-retten til at etablere sikkerhed for den af selskabet Baide skyldige antidumpingtold fra udarbejdelsen af risikoprofilen af 22. marts 2006. På dette grundlag konstaterede Retten, at der forelå en ugrundet berigelse for Unionen i 12 af de 28 tilfælde af indførsler før denne dato, men ikke i de 16 tilfælde, der fandt sted herefter (den appellerede doms præmis 145-196).

[22] – Herefter betalte Den Tjekkiske Republik den 22.12.2016 yderligere 5% af beløbet til Kommissionen svarende til en nedsættelse af opkrævningsomkostningerne fra 25% til 20% efter en ændring af den relevante EU-lovgivning med tilbagevirkende kraft. Den Tjekkiske Republik har tilbagekaldt sit krav om tilbagebetaling af det yderligere beløb, der således ikke er omtvistet i den foreliggende sag, jf. den appellerede doms præmis 15 og 29.

D. Retsforhandlinger for Domstolen

56. Ved appel iværksat den 22. juli 2022 har Kommissionen over for Domstolen nedlagt påstand om, at punkt 1 i domskonklusionen i den appellerede dom ophæves, at Kommissionen frifindes, og at Den Tjekkiske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne, eller subsidiært, at sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne tager stilling til de anbringender, der endnu ikke er behandlet, idet afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

57. Den Tjekkiske Republik har i sit svarskrift, der er indgivet den 8. november 2022, nedlagt påstand om, at appellen afvises, eller subsidiært, forkastes som ugrundet, og at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

58. Kommissionen og Den Tjekkiske Republik har tillige indgivet en replik og en duplik henholdsvis den 13. marts 2023 og den 21. april 2023.

59. Kongeriget Belgien og Republikken Polen har for Domstolen nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

60. Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 13. februar 2023 har Kongeriget Nederlandene fået tilladelse til at intervenere til støtte for Den Tjekkiske Republik.

61. Der blev afholdt retsmøde den 10. januar 2024, hvor Kommissionen, Den Tjekkiske Republik samt den belgiske, den nederlandske og den polske regering har afgivet mundtlige indlæg.

III. Bedømmelse

62. Søgsmål støttet på ugrundet berigelse for Unionen er udviklet i Domstolens praksis under sagsområdet Unionens ansvar uden for kontraktforhold [23].

63. Den Tjekkiske Republik kan som appellant alene få medhold i et sådant søgsmål, hvis medlemsstaten fører bevis for, at Den Europæiske Union har opnået en berigelse uden gyldigt retsgrundlag, og bevis for denne medlemsstats tab, der er forbundet med nævnte berigelse [24].

64. Der foreligger i nærværende sag ikke uenighed om, hvorvidt Unionen har opnået en berigelse, der er forbundet med tilsvarende tab for Den Tjekkiske Republik, da medlemsstaten indbetalte de omtvistede egne indtægter, selv om medlemsstaten ikke var enig med Kommissionen i, at medlemsstaten var forpligtet hertil. I den foreliggende sag er parterne uenige om, hvorvidt der forelå et gyldigt retsgrundlag for denne betaling.

65. Hvis Den Tjekkiske Republik kan gøre artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 gældende, foreligger der ikke et gyldigt retsgrundlag for kravet om betaling. Unionen vil i så fald have opnået en ugrundet berigelse og vil være forpligtet til at tilbagebetale det relevante beløb.

[23] – I dom af 16.12.2008, Masdar (UK) mod Kommissionen (C-47/07 P, EU:C:2008:726, præmis 44-50), anerkendte Domstolen for første gang, at et søgsmål støttet på ugrundet berigelse for Unionen bør antages til realitetsbehandling med henblik på at sikre en effektiv domstolsbeskyttelse. I dom af 9.7.2020, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen (C-575/18 P, EU:C:2020:530, navnlig præmis 81-84), konstaterede Domstolen, at et sådant søgsmål kunne antages under omstændigheder som i den foreliggende sag. Jf. N. Bačić Selanec, »A (more) complete system of remedies: Effective judicial protection of EU Member States in *The Czech Republic v. Commission*«, *Common Market Law Review*, bind 49, nr. 1, 2022, s. 171. Jf. tillige mere generelt J. Nowak, »On the incompleteness of the system of remedies established by the EU Treaties and how to proceed«, *EU Law Live Weekend Edition*, nr. 21, 2020.

[24] – Dom af 9.7.2020, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen (C-575/18 P, EU:C:2020:530, præmis 82 og 83).

66. Retten fandt, at Den Tjekkiske Republik kan gøre artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 gældende til støtte for krav om tilbagebetaling af en del af det beløb, der er overført til EU-regnskabet.

67. Kommissionen har under appelsagen gjort gældende, at Den Tjekkiske Republik ikke fastlagde og bogførte beløbene rettidigt, hvorfor medlemsstaten ikke kan gøre artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 gældende. Medlemsstaten fritages således ikke for forpligtelsen til at stille de omtvistede beløb til rådighed for Kommissionen, og der er ikke grundlag for tilbagebetaling.

68. Kommissionen har fremsat to anbringender til støtte for appellen. Det første anbringende vedrører Rettens urigtige fortolkning af artikel 6, stk. 3, og artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000. Med det andet anbringende gøres gældende, at Retten har foretaget en urigtig fortolkning af artikel 2, stk. 1, og artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000, sammenholdt med toldkodeksens artikel 217, stk. 1, og artikel 325 TEUF.

69. Med det første anbringende gøres i det væsentlige gældende, at Retten begik en fejl, da den fastslog, at en medlemsstat kan gøre artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 gældende, selv om medlemsstaten har overskredet fristen for bogføring i B-regnskabet i henhold til artikel 6, stk. 3, litra b). Med det andet anbringende gøres gældende, at Retten begik en fejl, da den fastslog, at Den Tjekkiske Republik havde foretaget en rettidig overdragelse, idet medlemsstaten var berettiget til at afvente OLAF's inspektionsrapport.

70. Den Tjekkiske Republik, der støttes af den belgiske, den nederlandske og den polske regering, har nedlagt påstand om, at Kommissionens appel afvises, og at den under alle omstændigheder skal forkastes som ugrundet.

71. Først vil jeg forklare, hvorfor Den Tjekkiske Republik efter min opfattelse ikke bør få medhold i påstanden om, at appellen ikke antages til realitetsbehandling (A). Herefter gør jeg rede for, hvorfor jeg finder det første appelanbringende (B) og det andet appelanbringende (C) velbegrundede.

A. Formaliteten

72. Den Tjekkiske Republik har nedlagt påstand om, at begge appelanbringender skal afvises, idet de ikke opfylder de procesmæssige krav til klarhed og præcision i appelsagen, der følger af Domstolens praksis, og idet de ikke er i overensstemmelse med de præmisser i den appellerede dom, der er anfægtet [25]. Medlemsstaten har tillige anført, at visse af Kommissionens anbringender er nye og ikke er blevet bedømt i forbindelse med retsforhandlingerne for Retten [26]. Kommissionen har frem for alt, som Den Tjekkiske Republik fremhævede i retsmødet, ændret holdning og har fremsat nye anbringender på grundlag af referatet, som Kommissionen ikke fremsatte for Retten.

73. Efter min opfattelse bør Den Tjekkiske Republiks anbringender forkastes.

[25] – Jf. i denne henseende f.eks. dom af 20.9.2016, Ledra Advertising m.fl. mod Kommissionen og ECB (C-8/15 P – C-10/15 P, EU:C:2016:701, præmis 35), og af 8.11.2022, Fiat Chrysler Finance Europe mod Kommissionen (C-885/19 P og C-898/19 P, EU:C:2022:859, præmis 52).

[26] – For retspraksis, der bekræfter, at Domstolen ikke kan vurdere nye anbringender under en appelsag, jf. f.eks. dom af 30.1.2019, Belgien mod Kommissionen (C-587/17 P, EU:C:2019:75, præmis 39 og 40), og af 9.12.2020, Groupe Canal + mod Kommissionen (C-132/19 P, EU:C:2020:1007, præmis 28).

74. For det første henviser begge anbringender i modsætning til, hvad medlemsstaten har gjort gældende, direkte til de omtvistede præmisser i den appellerede dom og angiver grundene til, at disse præmisser efter Kommissionens opfattelse er behæftede med en retlig fejl, hvorved det er muligt for Domstolen at udøve legalitetskontrol.

75. For det andet har Kommissionen ikke, som anført af Den Tjekkiske Republik, fremsat nye anbringender i appelsagen. Det fremgår i denne sammenhæng klart af den appellerede doms præmis 94, 95 og 104 samt af Kommissionens og Den Tjekkiske Republiks skriftlige indlæg i retsforhandlingerne for Retten [27], at Kommissionen med henvisning til referatet gjorde gældende for Retten, at Den Tjekkiske Republik senest ved afslutningen af inspektionen havde de fornødne oplysninger til at kunne fastlægge toldskylden. Såfremt Kommissionen med sine anbringender under appelsagen søger at påvise, at Retten begik en fejl, da den fastslog, at Den Tjekkiske Republik kunne vente med at fastlægge beløbene, indtil OLAF's inspektionsrapport var fremsendt, udgør disse anbringender en uddybning af et anbringende fremført for Retten og ikke et nyt anbringende, der fremføres for første gang under appelsagen.

76. Det er således min opfattelse, at appellen kan antages til realitetsbehandling.

B. Det første anbringende

77. Kommissionen har med det første anbringende gjort gældende, at Retten, i den appellerede doms præmis 85-93, fejlfortolkede artikel 6, stk. 3, og artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000.

78. Kommissionen har i det væsentlige anført, at Retten begik en fejl, da den fastslog, at en medlemsstat kan gøre artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 gældende, selv om medlemsstaten har bogført fordringerne i B-regnskabet efter udløb af fristen i henhold til forordningens artikel 6, stk. 3.

79. Den Tjekkiske Republik, der støttes af den belgiske, den nederlandske og den polske regering, har gjort gældende, at Kommissionens fortolkning af sammenhængen mellem artikel 6, stk. 3, litra b), og artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 ikke understøttes af bestemmelsernes ordlyd og formål. Disse medlemsstater er af den opfattelse, at en forsinket bogføring i B-regnskabet ikke automatisk kan medføre, at en medlemsstat er forhindret i at gøre artikel 17, stk. 2, gældende. Dette ville stride mod EU-lovgivers formål med bestemmelsen.

80. Efter min opfattelse afhænger fortolkningen af sammenhængen mellem artikel 6, stk. 3, litra b), og artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 af spørgsmålet om, hvornår bogføringen af en fordring anses for at være for sen. Hvis en bogføring finder sted efter fristens udløb, og forsinkelsen kan tilregnes medlemsstaten, er der ingen begrundelse for at lade medlemsstaten gøre artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 gældende. En medlemsstat kan alene fritages i medfør af denne bestemmelse for forpligtelsen til at bogføre beløb i Unionens budget, hvis de relevante fordringer viser sig uinddrivelige af grunde, der ikke kan tilskrives medlemsstaten [28].

[27] – Jeg henviser i den sammenhæng til Kommissionens svarskrift (punkt 70-72), Den Tjekkiske Republiks replik (punkt 50 og 52), Kommissionens duplik (punkt 36, 37, 40 og 44), Kommissionens bemærkninger til Belgiens interventionserklæring (punkt 19), Kommissionens bemærkninger til Polens interventionserklæring (punkt 7, 10 og 16) og Den Tjekkiske Republiks bemærkninger til Belgiens interventionserklæring (punkt 18).

[28] – Denne opfattelse understøttes af retspraksis, hvorefter en medlemsstat, der undlader at fastlægge Den Europæiske Unions egne indtægter og at overdrage de relevante beløb til Kommissionen, selv om ingen af betingelserne fastsat i artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 er opfyldt, forsømmer sine forpligtelser efter EU-retten. Jf. f.eks. dom af 15.11.2005, Kommissionen mod Danmark (C-392/02, EU:C:2005:683, præmis 68), og af 9.7.2020, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen (C-575/18 P, EU:C:2020:530, præmis 67).

81. Jeg vil først vurdere, hvornår en medlemsstat må anses for at have bogført en fordring efter fristen og dermed i strid med artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 1150/2000. Herefter vil jeg bedømme forholdet mellem forordningens artikel 6, stk. 3, og artikel 17, stk. 2, og vurdere, om en bogføring efter fristens udløb er til hinder for, at en medlemsstat gør artikel 17, stk. 2, gældende med henblik på fritagelse for medlemsstatens forpligtelser.

1. Spørgsmålet om, hvornår en medlemsstat har overskredet fristen for bogføring af fordringer

82. Bogføringen er ifølge Kommissionen for sen, hvis den foretages efter fristen beregnet fra det tidspunkt, hvor medlemsstaten *burde have fastlagt* fordringen. Det er derimod Den Tjekkiske Republiks og de intervenerende medlemsstaters opfattelse, at fristen for bogføring af fordringen først kan begynde at løbe fra det tidspunkt, hvor medlemsstaten *faktisk fastlagde* fordringen.

83. For det første fremgår det klart af ordlyden af forordning nr. 1150/2000 og Domstolens praksis, at fastlæggelsen og bogføringen af fordringer er nært forbundne [29].

84. Det fremgår af ordlyden af artikel 6, stk. 3, litra a), i forordning nr. 1150/2000, at fordringerne opføres i det relevante regnskab senest den første arbejdsdag efter den 19. i den anden måned efter den *måned, i hvilken fordringen blev konstateret*. Fristen for opførelsen af fordringen løber således fra det tidspunkt, hvor fordringen konstateres.

85. Hvis medlemsstaten i løbet af den periode inddriver told eller etablerer sikkerhed herfor, skal disse fordringer bogføres i A-regnskabet. Hvis det derimod ikke lykkes medlemsstaten at inddrive gælden, eller hvis der fremsættes indsigelser mod gælden, indføres fordringerne i B-regnskabet. Fra det øjeblik, hvor fordringen bogføres i B-regnskabet, er medlemsstaten i medfør af artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000 forpligtet til at træffe alle nødvendige foranstaltninger med henblik på at inddrive gælden og at stille det relevante beløb til rådighed for Kommissionen.

86. *Fristen for at kreditere* fordringerne i enten A- eller B-regnskabet er den samme, og den begynder at løbe *fra* den måned, *hvor fordringen blev konstateret*. Denne frist afhænger således af artikel 2 i forordning nr. 1150/2000, der fastsætter, hvornår fordringerne skal konstateres.

87. Det bør erindres, at der ifølge artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000 opstår en fordring på egne indtægter, »når toldbestemmelsernes betingelser om bogføring af fordringen er opfyldt, og beløbet er meddelt debitor«. Det følger samtidig af toldkodeksens artikel 217, stk. 1, i den affattelse, der fandt anvendelse på det relevante tidspunkt, at tolden »skal beregnes af toldmyndighederne, *så snart de har de fornødne oplysninger*« [30].

88. Ifølge retspraksis fastlægges fordringen således, så snart medlemsstatens toldmyndigheder for det første *er i stand til at beregne afgiftsbeløbet* vedrørende en toldskyld og for det andet kan *fastslå, hvem der er debitor* [31].

[29] – Ifølge retspraksis er der en »uadskillelig forbindelse« mellem forpligtelsen til at fastlægge Unionens egne indtægter, forpligtelsen til at kreditere den konto, som med henblik herpå er oprettet i Kommissionens navn, med de nævnte indtægter inden for de fastsatte frister og forpligtelsen til at betale morarenter. Jf. f.eks. dom af 21.9.1989, Kommissionen mod Grækenland (68/88, EU:C:1989:339, præmis 17), og af 8.3.2022, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (Bekæmpelse af svig i form af for lav værdiansættelse) (C-213/19, EU:C:2022:167, præmis 399).

[30] – Min fremhævelse. Jf. punkt 16 i dette forslag til afgørelse og tilhørende fodnote.

[31] – Jf. f.eks. dom af 15.11.2005, Kommissionen mod Danmark (C-392/02, EU:C:2005:683, præmis 58-61 og 68), og af 1.7.2010, Kommissionen mod Tyskland (C-442/08, EU:C:2010:390, præmis 76).

89. Det følger af det foregående, at en medlemsstats bogføring i det relevante regnskab (A eller B) er for sen, og at artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 1150/2000 dermed er tilsidesat, hvis fordringen ikke fastlægges rettidigt. Medlemsstaten fastlægger således fordringen for sent, hvis medlemsstaten har tilstrækkelige oplysninger (til at beregne afgiftsbeløbet og fastslå, hvem der er debitor), men ikke fastlægger fordringen.

90. Ifølge ordlyden og opbygningen af forordning nr. 1150/2000 er den korrekte fortolkning således den, som Kommissionen har anført, dvs. at en medlemsstats bogføring af fordringer er for sen, hvis medlemsstaten har overskredet tidsfristen, der beregnes fra det tidspunkt, hvor medlemsstaten burde have fastlagt fordringerne, og ikke fra det tidspunkt, da den faktisk fastlagde disse.

91. Den polske regering har anført, at en sådan tilgang kan medføre vilkårlige afgørelser. Det er denne medlemsstats opfattelse, at det i praksis er umuligt at fastsætte en hypotetisk dato, hvorpå de nationale myndigheder burde have fastlagt toldskylden.

92. Jeg er ikke enig med den polske regering i, at det vil medføre vilkårlige fastsættelser af det tidspunkt, hvorpå medlemsstater burde have fastlagt fordringen. Tidspunktet fastsættes på grundlag af en vurdering af, om tilstrækkelige oplysninger (vedrørende beløbet og debitor) er tilgængelige for medlemsstatens myndigheder på det tidspunkt, hvor det gøres gældende, at medlemsstaten burde have fastlagt fordringen. Hvis medlemsstaten ikke havde, og ikke kunne skaffe, tilstrækkelige oplysninger, er den ikke forpligtet til at fastlægge fordringen, da forpligtelsen først opstår, når medlemsstaten har tilstrækkelige oplysninger.

93. Hvis det derimod kan konstateres, at en medlemsstat havde, eller gennem proaktiv adfærd kunne have skaffet alle nødvendige oplysninger, men undlod at handle, er fastlæggelsen og dermed også bogføringen af fordringen foretaget for sent. Hvis medlemsstaten ikke handlede aktivt for at skaffe de nødvendige oplysninger, kan den ikke gøre gældende, at det ikke var muligt at fastlægge fordringen på et tidligere tidspunkt.

94. En sådan fortolkning opfylder behovet for en streng fortolkning af medlemsstaternes forpligtelser for så vidt angår fastlæggelsen og bogføringen af fordringer i henhold til Unionens egne indtægter, da ordningen for Den Europæiske Unions egne indtægter er skrøbelig, idet den er fuldstændig afhængig af medlemsstaters proaktive samarbejde [32].

95. En fortolkning, hvorefter fristen for en medlemsstats bogføring af egne indtægter skal beregnes fra det tidspunkt, hvor fordringerne burde være fastlagt, og ikke fra det tidspunkt, hvor de faktisk blev fastlagt, understøttes tillige allerede af tidlig retspraksis [33]. Domstolen har i denne henseende fastslået, at selv om en fejl begået af toldmyndighederne i en medlemsstat har til virkning, at debitor ikke skal betale den pågældende told, rejser fejlen ikke tvivl om, at den pågældende medlemsstat har pligt til at betale morarenter såvel som den told, der burde have været fastslået, i forbindelse med overførslen af egne indtægter [34]. Domstolen har tillige i den

[32] – Jf. i denne henseende generaladvokat Geelhoeds forslag til afgørelse Kommissionen mod Danmark (C-392/02, EU:C:2005:142, punkt 58). Jf. tillige generaladvokat Darmons forslag til afgørelse Kommissionen mod Italien (54/87, ikke trykt i Sml., EU:C:1988:537, punkt 4) og generaladvokat Ruiz-Jarabo Colomers forslag til afgørelse Kommissionen mod Finland (C-284/05, C-294/05, C-372/05, C-387/05, C-409/05, C-461/05 og C-239/06, EU:C:2009:67, punkt 94).

[33] – Jf. f.eks. dom af 10.1.1980, Kommissionen mod Italien (267/78, EU:C:1980:6, præmis 15). For et overblik over retspraksis vedrørende denne problemstilling jf. generaladvokat Geelhoeds forslag til afgørelse Kommissionen mod Danmark (C-392/02, EU:C:2005:142, navnlig punkt 53-59).

[34] – Jf. f.eks. dom af 15.11.2005, Kommissionen mod Danmark (C-392/02, EU:C:2005:683, præmis 63), af 19.3.2009, Kommissionen mod Italien (C-275/07, EU:C:2009:169, præmis 100), af 17.3.2011, Kommissionen mod Portugal (C-23/10, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:160, præmis 60), og af 3.4.2014, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (C-60/13, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:219, præmis 45).

nylige dom Kommissionen mod Det Forenede Kongerige [35] fastslået, at Det Forenede Kongerige ikke havde bogført hele den skyldige told og dermed heller ikke havde fastlagt eller stillet samtlige egne indtægter vedrørende de nævnte indførsler til rådighed for Kommissionen på det tidspunkt, hvor dette *burde være sket* [36].

96. Jeg foreslår således, at Domstolen for så vidt angår spørgsmålet om, hvornår en medlemsstat har overskredet fristen for bogføring af fordringer, lægger Kommissionens fortolkning til grund, hvorefter fristen for at bogføre fordringen begynder at løbe på det tidspunkt, hvor medlemsstaten burde have fastlagt fordringen, og ikke fra det tidspunkt, hvor medlemsstaten faktisk fastlagde den.

2. Spørgsmålet om, hvorvidt en medlemsstat kan gøre artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 gældende, hvis medlemsstaten har bogført fordringen efter fristens udløb

97. Kommissionen har til støtte for anbringendet om, at en medlemsstat ikke kan gøre artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 gældende, hvis medlemsstaten har fastlagt og bogført fordringen for sent, henvist til dommen i sagen Kommissionen mod Italien [37]. Ifølge Kommissionen kan det udledes af denne dom, at artikel 17, stk. 2, alene finder anvendelse, hvis hele toldproceduren er udført i overensstemmelse med EU-retten, og fristerne for fastlæggelse og bogføring af tolden i B-regnskabet dermed er opfyldt.

98. Den Tjekkiske Republik, der støttes af den belgiske, den nederlandske og den polske regering, har gjort gældende, at dommen i sagen Kommissionen mod Italien ikke er relevant for den foreliggende sag, da dommen er afsagt på grundlag af andre omstændigheder.

99. Jeg er for mit vedkommende enig med disse medlemsstater i, at den konklusion, som Kommissionen har anført, ikke direkte kan udledes af dommen i sagen Kommissionen mod Italien.

100. Dommen blev afsagt under omstændigheder, hvor de italienske toldmyndigheder havde udstedt tilladelser i strid med EU-toldreglerne, hvorved Unionen mistede egne indtægter på over 22 mio. EUR. Italien bogførte beløbet i B-regnskabet i henhold til artikel 6, stk. 3, litra b), i forordning nr. 1150/2000 og forsøgte herefter at gøre forordningens artikel 17, stk. 2, gældende med den begrundelse, at overtrædelsen ikke kunne tilskrives medlemsstaten [38].

101. Domstolen fastslog, at Italien ikke havde opfyldt forpligtelsen til at stille de omtvistede beløb til rådighed for Kommissionen. Det fremgår navnlig af præmis 65 i dommen i sagen Kommissionen mod Italien, at en medlemsstats mulighed for at opnå fritagelse for forpligtelsen til at overdrage beløb svarende til fastlagte fordringer ikke blot kræver, at de betingelser, der er nævnt i artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 overholdes, men også at de nævnte fordringer regelmæssigt er blevet opført i B-regnskabet. Som Domstolen konstaterede i dommens præmis 68, er opførelsen i B-regnskabet udtryk for en undtagelsessituation. Domstolen

[35] – Jf. dom af 8.3.2022, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (Bekæmpelse af svig i form af for lav værdiansættelse) (C-213/19, EU:C:2022:167, præmis 347).

[36] – Generaladvokat Geelhoed bemærkede tillige i sit forslag til afgørelse Kommissionen mod Danmark (C-392/02, EU:C:2005:142, punkt 56), at en fastsættelse ud fra det tidspunkt, hvor fordringerne er fastslået, frem for det tidspunkt, hvor de skulle have været fastslået, ville være uforeneligt med ordningen for Den Europæiske Unions egne indtægter.

[37] – Dom af 8.7.2010 (C-334/08, EU:C:2010:414, herefter »dommen i sagen Kommissionen mod Italien«).

[38] – Jf. dommen i sagen Kommissionen mod Italien, præmis 13-19.

konstaterede således i dommens præmis 69, at det »for at kunne påberåbe sig en sådan undtagelsessituation [er] nødvendigt, at medlemsstaterne *under overholdelse af EU-retten* har opført de fastlagte fordringer i B-regnskabet« [39].

102. På dette grundlag konstaterede Domstolen, at fordringerne ville være blevet fastlagt og krediteret i A-regnskabet, hvis de nationale myndigheder havde handlet i overensstemmelse med EU-retten. Italien kunne således ikke påberåbe sig, at betingelserne for indførelse i B-regnskabet forelå, da Italien ved ikke at fastlægge fordringerne selv skabte betingelserne for anvendelse af artikel 6, stk. 3, litra b), i forordning nr. 1150/2000. Da de italienske myndigheder uretmæssigt havde krediteret fordringerne på egne indtægter i B-regnskabet, fandt artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 ikke anvendelse herpå [40].

103. Det er således min opfattelse, at artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 ikke blev fundet anvendelig i dommen i sagen Kommissionen mod Italien med den begrundelse, at fordringerne fejlagtigt var bogført i B-regnskabet, selv om de burde være indført i A-regnskabet, og ikke med den begrundelse, at fordringerne var bogført for sent i B-regnskabet [41].

104. Det er i den foreliggende sag ikke sikkert, at Den Tjekkiske Republik, hvis den havde fastlagt fordringerne tidligere, kunne have bogført disse i A-regnskabet. Den Tjekkiske Republik skulle sandsynligvis alligevel have bogført fordringerne i B-regnskabet. Bogføringen i B-regnskabet er imidlertid ikke rettidig, fordi medlemsstaten forholdt sig passiv på det tidspunkt, hvor det var muligt at skaffe de nødvendige oplysninger med henblik på fastlæggelse af fordringerne.

105. I dommen i sagen Kommissionen mod Italien vurderede Domstolen ikke direkte, om udtrykket »under overholdelse af EU-retten«, der indgår i dommens præmis 69, omfatter en situation, hvori fordringen er krediteret retmæssigt i B-regnskabet, selv om selve krediteringen kunne være foretaget tidligere. Dommen kan således ikke i sig selv danne grundlag for en konklusion, hvorefter en forsinket bogføring automatisk hindrer en medlemsstat i at gøre artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 gældende.

106. Dommen i sagen Kommissionen mod Italien synes imidlertid at understøtte, at en korrekt fortolkning af artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 1150/2000, sammenholdt med artikel 17, stk. 2, heri, medfører, at en medlemsstat ikke kan gøre artikel 17, stk. 2, gældende, hvis medlemsstaten har fastlagt og bogført fordringen efter fristens udløb.

107. Den Tjekkiske Republik har gjort gældende, at en sådan fortolkning af artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 strider mod EU-lovgivers formål, hvorefter en medlemsstat fritages, når inddrivelsen ikke er mulig af grunde, der ikke kan tilskrives medlemsstaten, og denne ikke kunne have hindret denne situation.

[39] – Min fremhævelse.

[40] – Jf. dommen i sagen Kommissionen mod Italien, præmis 70-73. Jf. tillige generaladvokat Kokotts forslag til afgørelse Kommissionen mod Italien (C-334/08, EU:C:2010:187, punkt 68-78, navnlig punkt 76: »Indførelse i B-regnskabet kan nemlig kun komme på tale, når det er medlemsstaten selv, der tilvejebringer betingelsen for indførelsen i B-regnskabet. Dette svarer til retsprincippet om, at ingen skal kunne drage fordel af en handling begået i ond tro.«

[41] – Jf. tillige i denne henseende dom af 3.4.2014, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (C-60/13, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:219, navnlig præmis 51-54), hvori Domstolen henviste til præmis 61 og 65 i dommen i sagen Kommissionen mod Italien, da Domstolen konstaterede, at Det Forenede Kongerige ikke kunne gøre undtagelsen i artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 gældende, da sidstnævnte slet ikke havde bogført fordringerne i B-regnskabet.

108. Formålet med artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 er efter min opfattelse knyttet til den omstændighed, at told er en direkte indtægtskilde i EU-budgettet, der afholdes af importørerne og ikke af medlemsstaterne. Sidstnævnte agerer alene som mellemmænd ved inddrivelse af beløbene. Hvis det således beror på importøren og ikke den importerende medlemsstat, at gælden ikke kan inddrives, må det manglende beløb i EU-budgettet accepteres.

109. Artikel 17, stk. 2, omfatter derimod ikke situationer, hvor den manglende inddrivelse af gælden *kan* tilregnes medlemsstaten, herunder tilfælde, hvor medlemsstaten ikke har foretaget det fornødne for at fastlægge og inddrive gælden rettidigt.

110. Som anført ovenfor kan den forsinkede fastlæggelse og bogføring af fordringerne tilskrives medlemsstaten. Fastlæggelsen er netop for sen, når en medlemsstat ikke har fastlagt fordringen, selv om den kunne have gjort det. Medlemsstaten kan ikke gøre gældende, at den ikke var i stand til at fastlægge fordringen tidligere, hvis medlemsstaten undlod at skaffe de nødvendige oplysninger.

111. En fortolkning, hvorefter en medlemsstat ikke kan gøre artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 gældende i tilfælde, hvor medlemsstaten har fastlagt og bogført fordringen efter fristens udløb, strider således ikke, som anført af Den Tjekkiske Republik, mod EU-lovgivers formål.

112. Som Domstolen har konstateret, er en fritagelse i medfør af artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 efter sin natur ekstraordinær, og en medlemsstat kan kun påberåbe sig fritagelsen i henhold til en grund, som ikke kan tilskrives medlemsstaten[42]. Denne strenge fortolkning af artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 er begrundet i behovet for at tilskynde medlemsstater til proaktivt at fastlægge og inddrive Unionens egne indtægter, idet denne indtægt er fuldstændig afhængig af medlemsstaternes samarbejdsvilje (jf. tillige punkt 94 i dette forslag til afgørelse).

113. Kommissionen har tillige anført, at det vil skade Unionens finansielle interesser, hvis en medlemsstat kan gøre artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 gældende, selv om den manglende fastlæggelse af fordringen kan tilskrives denne medlemsstat.

114. Den Tjekkiske Republik og de intervenerende medlemsstater har gjort gældende, at det ikke vil skade Unionens finansielle interesser: Hvis den manglende inddrivelse af toldskylden skyldtes en forsinket fastsættelse af fordringer, der kan tilskrives de nationale myndigheder, vil betingelserne i artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 ikke være opfyldt. Unionens finansielle interesser vil dermed ikke blive skadet.

115. Hvis disse medlemsstaters anbringende lægges til grund, vil det være uden betydning, om en medlemsstat reelt kan gøre artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 gældende i tilfælde, hvor medlemsstaten fastlægger og krediterer fordringerne efter fristens udløb, da medlemsstaten under sådanne omstændigheder ikke fritages for forpligtelsen til at stille det relevante beløb til rådighed for Kommissionen. Dermed opstår spørgsmålet om, hvordan en medlemsstat, der har fastlagt en fordring senere, end den burde have gjort, i det hele taget kan være berettiget til at gøre artikel 17, stk. 2, gældende, hvis det allerede på forhånd kan fastslås, at betingelserne i bestemmelsen ikke er opfyldt.

[42] – Jf. dom af 8.3.2022, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (Bekæmpelse af svig i form af for lav værdiansættelse) (C-213/19, EU:C:2022:167, præmis 381).

116. Efter min opfattelse vil en fortolkning, hvorefter en medlemsstat kan gøre artikel 17, stk. 2, gældende, selv om medlemsstaten har overskredet tidsfristen, kunne skade den effektive virkning af ordningen for Den Europæiske Unions egne indtægter, da det vil give mulighed for fravigelser af medlemsstaters forpligtelse til at fastlægge og kreditere fordringerne rettidigt.

117. Den belgiske og den hollandske regering har endvidere afvist Kommissionens fortolkning med den begrundelse, at efterfølgende ændringer af EU-retten i form af artikel 13, stk. 2, i forordning 609/2014, der er efterfølgeren til artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 [43], understøtter antagelsen om, at forsinket kreditering ikke automatisk kan hindre en medlemsstat i at opnå fritagelse.

118. Jeg finder heller ikke dette argument overbevisende.

119. Med artikel 13, stk. 2, i forordning 609/2014, blev der indført endnu en mulighed for, at en medlemsstat fritages for forpligtelsen vedrørende egne indtægter. Den relevante del af bestemmelsen foreskriver:

»Medlemsstaterne fritages ligeledes for forpligtelsen til at overdrage de beløb, der svarer til *de fordringer, som er fastlagt i henhold til artikel 2*, til Kommissionen, hvis de godtgør, at en fejl begået af medlemsstaten *efter disse fordringers fastlæggelse*, såsom fejl, der har ført til en forsinket bogføring i det særskilte regnskab, ikke havde nogen indflydelse på uinddriveligheden af beløbet svarende til fordringer i henhold til artikel 2« [44].

120. Som det klart fremgår af ordlyden omfatter bestemmelsen administrative fejl, der er begået *efter* den retmæssige fastlæggelse af fordringer. Bestemmelsen vedrører således andre omstændigheder end de i den foreliggende sag relevante omstændigheder, der angår spørgsmålet om rettidig fastlæggelse.

121. Argumentet er således ikke til hinder for en konklusion, hvorefter en medlemsstat, der har fastlagt og krediteret fordringer efter tidsfristens udløb, ikke kan gøre artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 gældende.

122. På grundlag af ovenstående overvejelser er det dermed min opfattelse, at det første anbringende er velbegrundet.

C. Det andet anbringende

123. Med det andet anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 94-126 fortolkede artikel 2, stk. 1, og artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000, sammenholdt med toldkodeksens artikel 217, stk. 1, og artikel 325 TEUF urigtigt, da Retten fastslog, at Den Tjekkiske Republik var berettiget til at afvente OLAF's inspektionsrapport, inden medlemsstaten tog initiativ til at fastlægge og bogføre de relevante fordringer.

[43] – Jf. fodnote 15 i dette forslag til afgørelse.

[44] – Min fremhævelse.

124. Ifølge Kommissionen rådede Den Tjekkiske Republik som følge af referatet over tilstrækkelige oplysninger til at kunne fastlægge toldbeløbet senest på det tidspunkt, hvor inspektionen var afsluttet. Da Den Tjekkiske Republik ikke havde anmodet OLAF om oversendelse af beviserne efter afslutningen af ekspeditionen, blev toldbeløbet fastlagt for sent, og beløbene svarende til denne gæld blev krediteret for sent i B-regnskabet.

125. Den Tjekkiske Republik, der støttes af den belgiske, den hollandske og den polske regering, har anført, at medlemsstaten havde en berettiget forventning om, at OLAF ville opfylde sine forpligtelser i overensstemmelse med princippet om loyalt samarbejde i medfør af artikel 4, stk. 3, TEU, og at OLAF's forsinkelse ikke bør komme medlemsstaten til skade. Ifølge Den Tjekkiske Republik var OLAF bekendt med, at medlemsstaten afventede OLAF's vurdering og oversendelsen af de beviser, der var indsamlet i forbindelse med inspektionen. Det bør således ikke komme Den Tjekkiske Republik til skade, at medlemsstaten ikke tidligere har anmodet om bevismaterialet.

126. Det er min opfattelse, at Retten anlagde en fejlagtig fortolkning af de relevante forskrifter, da Retten fastslog, at Den Tjekkiske Republik under de foreliggende omstændigheder i sagen var berettiget til at afvente OLAF's inspektionsrapport med henblik på at fastlægge beløbene for Unionens egne indtægter.

127. Som Kommissionen har anført, er *medlemsstater* i henhold til artikel 2, stk. 1, og artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000, sammenholdt med toldkodeksens artikel 217, stk. 1, *forpligtede til* at træffe alle de nødvendige foranstaltninger for at fastlægge beløbene for Unionens egne indtægter.

128. I henhold til artikel 325, stk. 1, TEUF, som Kommissionen tillige har henvist til, *påhviler det medlemsstaterne* at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre en effektiv og fuldstændig opkrævning af tolden og dermed disse indtægter [45].

129. Det fremgår af disse bestemmelser, at forpligtelsen til at fastlægge fordringer påhviler medlemsstaterne.

130. Domstolens praksis bekræfter denne opfattelse. Domstolen har således konstateret, at »på EU-rettens nuværende udviklingstrin *ligger forvaltningen af ordningen for Unionens egne indtægter hos medlemsstaterne og henhører alene under de sidstnævntes ansvar*« [46].

131. Princippet om loyalt samarbejde forpligter således medlemsstaterne og OLAF til at samarbejde indbyrdes [47].

[45] – Jf. f.eks. dom af 5.6.2018, Kolev m.fl. (C-612/15, EU:C:2018:392, præmis 51 og 52), og af 8.3.2022, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (Bekæmpelse af svig i form af for lav værdiansættelse) (C-213/19, EU:C:2022:167, præmis 346 og 359).

[46] – Dom af 8.3.2022, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (Bekæmpelse af svig i form af for lav værdiansættelse) (C-213/19, EU:C:2022:167, præmis 345). Min fremhævelse.

[47] – Ifølge retspraksis er artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000 et konkret udtryk for det princip om loyalt samarbejde, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, TEU. Jf. dom af 5.10.2006, Kommissionen mod Tyskland (C-105/02, EU:C:2006:637, præmis 87), og af 5.10.2006, Kommissionen mod Belgien (C-377/03, EU:C:2006:638, præmis 93). Det samme gælder artikel 325, stk. 3, TEUF, hvorefter medlemsstaterne samordner »deres optræden med henblik på at beskytte Unionens finansielle interesser mod svig« og »sammen med Kommissionen [tilrettelægger] et snævert, løbende samarbejde mellem de kompetente myndigheder«. Jf. dom af 8.3.2022, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (Bekæmpelse af svig i form af for lav værdiansættelse) (C-213/19, EU:C:2022:167, præmis 261).

132. Det forhold, at OLAF ifølge gældende EU-ret [48] er forpligtet til at informere medlemsstaterne (og Europa-Parlamentet) og at udarbejde rapporter, og at disse rapporter udgør relevant bevismateriale i medlemsstaterne, ændrer ikke de forpligtelser, der påhviler medlemsstaterne under ordningen for Den Europæiske Unions egne indtægter.

133. Det forhold, at OLAF ikke som lovet oversendte de nødvendige oplysninger til Den Tjekkiske Republik, kan således ikke undskylde, at medlemsstaten undlod at handle aktivt med henblik på at skaffe oplysningerne fra OLAF.

134. Denne antagelse understøttes af Unionens lovgivning vedrørende OLAF.

135. Forordning nr. 1073/1999 foreskriver, »at den nuværende ansvarsfordeling og ligevægt mellem medlemsstaterne og [Unionen] bevares«, og at forordningen ikke »indskrænker […] medlemsstaternes beføjelser til og ansvar for at træffe foranstaltninger til at bekæmpe svig, der skader [Unionens] finansielle interesser« [49].

136. Endvidere fremgår det af artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1073/1999, at OLAF »*når som helst* [kan] fremsende oplysninger, som det har indhentet under eksterne undersøgelser, til de berørte medlemsstaters kompetente myndigheder« [50].

137. Ifølge artikel 21, stk. 3, i forordning nr. 515/97 udleverer OLAF tillige de oplysninger, der er modtaget i forbindelse med undersøgelserne, til de nationale myndigheder »på disses anmodning«.

138. Alt det foregående taler for en fortolkning, hvorefter en medlemsstat ikke kan undskylde en forsinkelse med, at medlemsstaten passivt afventede OLAF's oversendelse af oplysninger.

139. Denne antagelse understøttes af retspraksis. I dommen i sagen Kommissionen mod Det Forenede Kongerige [51], der omhandlede svig i forbindelse med indførsler af tekstilvarer og fodtøj med oprindelse i Kina, fastslog Domstolen, at Det Forenede Kongerige bl.a. havde tilsidesat forpligtelsen efter lovgivningen om Unionens egne indtægter til at stille traditionelle egne indtægter til rådighed for Kommissionen. Idet anvendelsen af EU-toldretten ifølge Domstolen påhviler medlemsstaterne, der er eneansvarlige herfor, var Det Forenede Kongerige således forpligtet til at anvende passende foranstaltninger og kunne derfor ikke drage fordel af sin egen

[48] – Jf. i denne sammenhæng artikel 20 og 21 i Rådets forordning (EF) nr. 515/97 af 13.3.1997 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes administrative myndigheder og om samarbejde mellem disse og Kommissionen med henblik på at sikre den rette anvendelse af told- og landbrugsbestemmelserne (EFT 1997, L 82, s. 1), artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) af 25.5.1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig, samt 13. og 16. betragtning hertil (OLAF) (EFT 1999, L 136, s. 1). Sidstnævnte bestemmelse blev senere erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11.9.2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) (EUT 2013, L 248, s. 1).

[49] – 3. og 21. betragtning til forordning nr. 1073/1999. En lignede ordlyd er anvendt i henholdsvis 2. og 49. betragtning til forordning nr. 883/2013. Jf. tillige 2. betragtning til afgørelse 1999/352, hvori det gentages, at »den nuværende ansvarsfordeling og ansvarsbalance mellem medlemsstaterne og [EU] bevares«.

[50] – Min fremhævelse. Jf. tillige 15. betragtning til forordning nr. 1073/1999. Et tilsvarende sprogbrug anvendes i artikel 12, stk. 1, i forordning nr. 883/2013 og i 35. betragtning hertil.

[51] – Jf. dom af 8.3.2022, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (Bekæmpelse af svig i form af for lav værdiansættelse) (C-213/19, EU:C:2022:167, navnlig præmis 404 og 533).

passivitet som begrundelse for, at den ikke har overført skyldige indtægter til Kommissionen. De oplysninger, som OLAF skaffede, kunne i bedste fald udgøre et supplerende værktøj, men de kunne ikke erstatte de oplysninger, som det påhviler medlemsstater at indhente [52].

140. Dette fører mig til den konklusion, at det under de særlige omstændigheder i den foreliggende sag ikke kan undskyldes, at Den Tjekkiske Republik overskred fristen for at fastlægge og kreditere beløb til egne indtægter, fordi medlemsstaten afventede OLAF's inspektionsrapport, inden medlemsstaten traf de nødvendige foranstaltninger med henblik på at fastlægge den af selskabet Baide skyldige antidumpingtold.

141. Følgende bør erindres med henvisning til sagens begivenheder som anført i punkt 26-44 i dette forslag til afgørelse:

– Den Tjekkiske Republik udarbejdede risikoprofilen i 2006 og var således opmærksom på mistanken om omgåelse af Unionens forskrifter om antidumpingtold.

– Under inspektionen i november 2007 blev det bekræftet, at der var tale om omgåelse af toldreglerne, idet de tjekkiske myndigheder, som det klart fremgår af referatet, under inspektionen fik kendskab til dokumentation, der viste, at Baide i adskillige tilfælde havde omgået Unionens regler om antidumpingtold af indførsel af lommetændere.

– Den Tjekkiske Republik afventede fremsendelsen af OLAF's inspektionsrapport i juli 2008 og den tjekkiske sprogversion i august 2008. Som Den Tjekkiske Republik har bekræftet i retsmødet, kontaktede medlemsstaten ikke OLAF med henblik på at skaffe dokumenterne tidligere. Den Tjekkiske Republik forholdt sig passivt, idet OLAF havde lovet, at oplysningerne ville blive fremsendt.

– Den Tjekkiske Republik handlede først aktivt i august 2008, dvs. ca. ni måneder efter inspektionens afslutning i november 2007.

– Den Tjekkiske Republik begyndte først at fastlægge og bogføre beløb til Unionens egne indtægter i september 2008, dvs. næsten ti måneder efter inspektionen i november 2007.

142. Under disse omstændigheder finder jeg det objektivt set ikke rimeligt, at en medlemsstat forholder sig afventende i mindst ni måneder, efter denne har modtaget oplysninger om, at der er udøvet svig.

143. Den Tjekkiske Republik overskred dermed fristen for fastlæggelse og kreditering af beløb til Unionens egne indtægter af den simple grund, at medlemsstaten passivt afventede OLAF's oversendelse af oplysningerne.

144. Det undskylder ikke, at OLAF undlod at formidle oplysningerne. Jeg er enig med den belgiske regering i, at Kommissionens tjenestegrene, herunder OLAF, ikke bør være lemfældige under opfyldelsen af deres forpligtelser.

[52] – Jf. dom af 8.3.2022, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (Bekæmpelse af svig i form af for lav værdiansættelse) (C-213/19, EU:C:2022:167, navnlig præmis 374, 377, 378 og 392-394). Jf. tillige dommens præmis 322, hvori Domstolen fastslog, at »toldkontroller, der iværksættes på EU-plan, ganske vist [har] til formål at støtte medlemsstaterne, men de kan ikke erstatte den kontrol og effektive beskyttelse af Unionens finansielle interesser, som påhviler dem«.

145. Det forhold, at OLAF ikke opfyldte sine forpligtelser, fritager imidlertid ikke en medlemsstat for dennes forpligtelse til at foretage det nødvendige for rettidigt at fastlægge og bogføre beløbene for Unionens egne indtægter.

146. OLAF's bidrag er, i modsætning til hvad Den Tjekkiske Republik har gjort gældende under sine mundtlige indlæg, ikke relevante, da de ikke træder i stedet for medlemsstaternes forpligtelse til at træffe de nødvendige foranstaltninger.

147. På grundlag af ovenstående overvejelser er det således min opfattelse, at det andet anbringende er velbegrundet.

IV. Konsekvenser

148. Det første og det andet appelanbringende er efter min opfattelse velbegrundede. Som følge heraf må punkt 1 i domskonklusionen i den appellerede dom ophæves.

149. I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver den af Retten trufne afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse. Det er efter min opfattelse tilfældet i denne sag.

150. Som det fremgår af min bedømmelse af det første anbringende, kan en medlemsstat ikke gøre artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 gældende, hvis medlemsstaten fastlægger og bogfører fordringer efter fristen udløb. Det følger tillige af min bedømmelse af det andet anbringende, at Den Tjekkiske Republik, under hensyntagen til de særlige omstændigheder i den foreliggende sag, fastlagde og bogførte de relevante fordringer efter fristens udløb. Den Tjekkiske Republik kan således ikke gøre artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 gældende med henblik på fritagelse for forpligtelsen til at stille de omtvistede beløb til rådighed for Kommissionen, og medlemsstaten var forpligtet til at føre beløbene til kredit for den konto, som med henblik herpå er oprettet i Kommissionens navn. Der forelå således et gyldigt retsgrundlag for betaling, og Unionen har ikke opnået en uberettiget berigelse i den foreliggende sag. Jeg foreslår derfor, at Domstolen frifinder Kommissionen i det søgsmål, der er støttet på ugrundet berigelse for Unionen, som Den Tjekkiske Republik har anlagt ved Retten.

V. Sagsomkostninger

151. Det bestemmes i artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement, at såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen, træffer den afgørelse om sagsomkostningerne.

152. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i henhold til artikel 184, stk. 1, heri, finder anvendelse på appelsagen, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand herom, og Den Tjekkiske Republik har tabt sagen, bør Den Tjekkiske Republik pålægges at bære sine egne sagsomkostninger og betale Kommissionens sagsomkostninger i sagen ved første instans og i appelsagen.

153. Endvidere bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger, i overensstemmelse med artikel 140, stk. 1, i Domstolens procesreglement, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager. Det følger heraf, at Kongeriget Belgien og Republikken Polen hver bærer deres egne omkostninger i sagen ved første instans og i appelsagen, og at Kongeriget Nederlandene bærer sine egne omkostninger i appelsagen.

VI. Forslag til afgørelse

154. På baggrund af ovenstående betragtninger foreslår jeg, at Domstolen træffer følgende afgørelse:

»– Det første og det andet appelanbringende er velbegrundede.

– Punkt 1 i domskonklusionen i Rettens dom af 11. maj 2022, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen (T-151/20, EU:T:2022:281), ophæves.

– Europa-Kommissionen frifindes i det af Den Tjekkiske Republik anlagte søgsmål for Retten, der er støttet på ugrundet berigelse af Den Europæiske Union.

– Den Tjekkiske Republik tilpligtes at betale Kommissionens sagsomkostninger i første instans og i appelsagen.

– Kongeriget Belgien og Republikken Polen tilpligtes hver at bære deres egne sagsomkostninger i første instans og i appelsagen, og Kongeriget Nederlandene tilpligtes at bære sine egne sagsomkostninger i appelsagen.«